

[Bilgrav-Nielsen]

Jeg vil gerne gøre hr. Ikast opmærksom på, at hvis man læser bemærkningerne til § 2, kan man tydeligt se, at samtlige de instanser, som med rimelighed skal inddrages i forarbejderne til det projekt, har været inddraget. Sagen er på plads. Der mangler kun én ting, og det er folketingets godkendelse af planerne.

Til ministeren vil jeg gerne sige, at jeg går ud fra, at den realitet, der rulles op med denne førstebehandling, uden videre medfører, at ministeren trækker sit aktstykke om yderligere millioner til undersøgelse af en fast forbindelse på Store Bælt tilbage fra finansudvalget.

Dohrmann (FP):

Vi husker alle sammen den begejstring, hr. Bilgrav-Nielsen udviste, dengang det radikale beslutningsforslag blev vedtaget her i folketinget med et flertal bestående af SF og socialdemokratiet og så selvfølgelig de radikale og VS. Grunden var, som hr. Bilgrav-Nielsen ikke lagde skjul på dengang, at i og med, at beslutningsforslaget var vedtaget og ministeren dermed forpligtet til at fremsætte et forslag i folketinget, var beslutningen om en fast forbindelse over Store Bælt skudt langt, langt ud i det uvisse. Det var, hvad det radikale venstre opnåede i sin tid.

Det bringer mig så til at sige til hr. J. K. Hansen, den socialdemokratiske ordfører, at nu må socialdemokratiet altså holde op med sin dobbeltmoral. Ønsker socialdemokratiet ikke en fast forbindelse over Store Bælt, så sig det, men lad være med at gå og påstå udadtil, at man egentlig gerne vil overveje beslutningen vedrørende enten en bro eller en tunnel, hvad det nu ender med, samtidig med at man støtter det, som ministeren er blevet påtvunget her i folketinget.

Nu vil jeg også godt sige til ministeren, at han så sandelig ikke er uden skyld i, at dette lovforslag overhovedet ligger på bordet. Det gælder ikke alene ministeren, det gælder hele regeringen, for hvis den interne strid ikke var opstået i regeringen om, at man skulle udskyde det – var det 2 eller var det 5 år? – havde tilhængerne af dette beslutningsforslag om nu at bruge en masse penge på en udbygning af færgefarten aldrig fået det spillerum, de fik. Derfor er regeringen faktisk skyld i,

at beslutningsforslaget ligger på bordet, selv om den i sin tid stemte imod.

Folketinget burde naturligvis så hurtigt som muligt vedtage, at der skal opbygges en fast forbindelse over Store Bælt. Vi ved alle sammen, at penge er der ikke ret mange af, men der er jo stadig væk den mulighed, at den kan privatfinansieres. Hvorfor gør regeringen ikke noget for at fremme de tanker, hvorfor lader man ikke de firmaer, de personer, de konsortier, der er interesserede i vederlagsfrit at bygge den forbindelse, komme i gang?

Jeg har absolut det indtryk, at der stadig væk er dyb uenighed i regeringen. Jeg ved godt, at trafikministeren allerede har udtalt til pressen, at dronningen skulle holde sig klar en bestemt dato – hvornår var det, var det i 1990, eller var det i 1992? Det kan jeg ikke huske, men det er også lige meget, og jeg synes faktisk, at ministeren skulle afholde sig fra den slags udtalelser, når der i realiteten intet bliver foretaget. Når det lovforslag, der ligger på bordet, er vedtaget, og hvis socialdemokratiet fortsat vil støtte det og bruge de mange, mange penge, så er det helt sikkert, at en fast forbindelse over Store Bælt i realiteten er skudt langt, langt ud i det uvisse. DSB, vejdirektoratet, private firmaer, SAS og Danair må da naturligvis disponere ud fra kendsgerningerne, som siger: folketinget kan ikke træffe nogen som helst beslutning. Ergo må vi konstatere, at der ingen fast forbindelse kommer i de første mange, mange år.

Til understregning af regeringens eller ministerens dobbeltspil i dette her vil jeg gerne citere redegørelsen af 15. februar 1983 (Folketingstidende 1982-83, sp. 6062):

»Regeringen mener derfor, at bygningen af en fast forbindelse bør påbegyndes den dag, da forbindelsen på forsvarlig måde kan indpasses i den almindelige samfundsøkonomiske udvikling. Dette forudsætter, at der er skabt bedre balance mellem vore valutaudgifter og -indtægter og mellem statens indtægter og udgifter.«

Nu foreslår ministeren så her, at man bruger en masse penge på noget komplet overflødigt, samtidig med at han hævder i sin redegørelse, at der skal skabes balance mellem statens indtægter og udgifter, således at vi en dag får råd til den faste forbindelse.

Det er en gang volapyk, det her, og jeg må næsten konstatere, at medmindre socialde-